

1. Meldžiamės už kiekvieną brolių ir seserį, kad jiems būtų suteikta tai, kas reikalinga jų šventumo keliui: uolumas maldoje, tinkamas išsilavinimas, padedantis augti dvasiškai ir žmogiškai, bei gilus troškimas mazgoti kojas vieni kitiems, kad broliška meilė ir meilė Kristui būtų mūsų pašvęstojo gyvenimo lobis.
2. Už Šv. Damijono namus Vilniuje, Kaune ... kad šie studentų namai taptų tikromis gyvenimo, bendrystės, tarnystės ir studijų mokyklomis, kad galėtume pasauliui suteikti jaunų žmonių, kupinų tikėjimo, vilties ir meilės, trokštančių liudyti ir evangelizuoti. Kad jie aktyviai įsipareigotų maldos grupėse, kad bendrystė su bendruomene būtų tikra.
3. Už mūsų brolius Konge, pradedančius naują etapą – prie jų prisijungia pirmasis brolis postulantas iš Afrikos, Rožė. Jo atvykimas bendruomenę daro dar labiau visuotinę. Tegul šis bendruomenės etapas mūsų broliams bus džiaugsmo ir vilties šaltinis. Kiekvienam iš brolių: Benediktui, Paskaliui, Juozapui, Kirilui ir Rožė, gyvenantiems evangelija.
Už brolius Lietuvoje, pas juos šią vasarą patyrėme daug malonių brolio Vido amžinųjų įžadų šventės ir tarptautinės stovyklos metu. Tebus šis ruduo kupinas šviesos jų pašvęstajam gyvenimui.
4. Ačiū už jūsų maldą už brolių Bartą, kuris paprašė šiuos metus praleisti Arkos bendruomenėje Prancūzijoje. Tegu Viešpatys jį sergsti ir toliau veda šventumo keliu!
5. Meldžiamės už Karoliną ir Jogilę, kurios šiais metais gyvens Belgijoje, šv. Jono Krikštytojo metus. Melskimės taip pat, kad atsirastų jaunuolių, norinčių prisijungti prie mūsų Baltriškėse ir gyventi šiuos tarnystės ir apsisprendimo metus.

Tiberiados broliai širdingai dėkoja visiems ir meldžiasi už visus, kurie paremia bendruomenės misiją. Brolių darbai ir bendruomenės misija nebūtų įvykdyti be jūsų aukų. : Tiberiados bendruomenė (kodas 19208 2153),
Adresas: Baltriškių km. Zarasu raj - Banko sąskaita: LT 80 4010 0403 0000 1124

Maldos bendrystė

Brolis Vidas parodė amžinųjų įžadų davimo dokumentą, ačiū Tau, Viešpatie!

Ramybė tau, brangus maldos drauge,

„*Taip, aš matysiu Viešpaties gerumą gyvųjų šalyje.*“ (Ps 26,13) Šią vasarą mačiau Viešpaties gerumą Azijoje, ypač Talim saloje Filipinuose, mažyčiame kaimelyje, kuriame jaunimas ir suaugusieji, vadovaujami brolio Emanuelio, darbuojasi tarnaudami skurde gyvenantiems vaikams. Šv. Damijono namuose jie mokosi, kad vėliau Maniloje galėtų mokytis ir gauti praktišką išsilavinimą. Čia jie išmoksta gyventi kartu, melstis. Sveika disciplina jiems labai padeda. Jų dienvakšė, paremta maldos ritmu, net stebina. Net jei iš pradžių jiems nelengva

prisitaikyti prie tokios dienotvarkės, po keleto mėnesių matome juos iš tiesų besimeldžiančius, ir tai – juos supančių žmonių ir Jėzaus meilės, kuri perkeičia, dėka.

Vienoje Manilos katedros koplyčių pastebėjau pagyvenusią moterį, kuri meldėsi su dideliu užsidegimu. Ji žvelgė Jėzui, nešančiam kryžių, tiesiai į akis. Ji glostė Kristaus veidą, po to – savąjį, lyg taip priimtų paties Jėzaus švelnumą. Jos elgesys man buvo tarsi maldos pamoka, jos veidas, nukreiptas į Kristaus žvilgsnį, išreiškė nuolankų ir tikėjimo kupiną prašymą. Atrodė, kad ji buvo įsitikinusi Jo

Brolis Emanuelis ir keli studentai, lankantys kursų Šv. Damijono namų bibliotekoje

atsakymu ir gailėstingumu.

Šios vargšės moters pavyzdys mus tarsi įveda į beprasidedančius Tikėjimo metus. Pažinkime, kuo tikime, mylėkime tikėdami, vilkime tikėdami. Taip, veikiantis tikėjimas gali išjudinti kalnus. Pradėkime nuo smulkių tikėjimo aktų, kurie galbūt perkelia tik kurmio išraustus kalnelius, bet jei ištikimai kartosime šiuos tikėjimo aktus, laikui bėgant kilnosime kalnus. Taip kuriama bendruomenė, šeima, maldos grupė... Tikėjimas be meilės neįmanomas.

Vasara, kupina malonių

Šią vasarą patyrėme malonę dalyvauti keleto brolių išipareigojimuose. Birželį į kunigus buvo išventintas brolis Kirilas, po savaitės primicijas šventęs

KALENDORIUS

Spalis

- Pir. 8–12 d.
- Penk. 12 d.–14 d.
- Ant. 16–17 d.
- Ant. 16
- Ket. 18 d.
- Šeš. 20–21 d.
- Ant. 23–25 d.
- Ant. 23d.
- Penkt. 26d.–28 d.

- Pir. 29–31 d.

Lapkritis

- Ket. 1–4 d.
- Penkt. 2–4 d.
- Penkt. 9 d.
- Šeš. 10–11 d.
- Penkt. 18–20 d.
- Ant. 27–30 d.

Gruodis

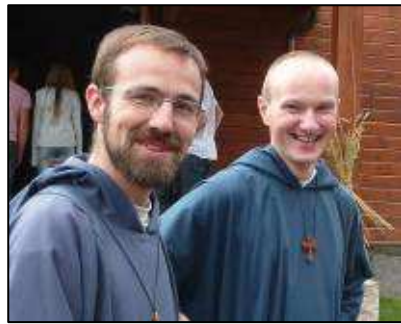
- Penkt. 30–2 d.
- Pir. 3–5 d.
- Šeš. 8–9 d.
- Penkt. 14–16 d.
- Tre. 26–30 d.

Anoniminių alkoholikų grupė
Piligrimų centras iš Kauno
Misija į Veiverius, Kauną ir Vilnių
32 mokiniai iš Vilniaus (Šv. Juozapo mokyklos)
Brolis Jean–Pierre Lietuvoje (iki gruodžio 20 d.)
Vaikų savaitgalis ir SD maldos grupė iš Rokiškio
Misija į Panevėžį, Pasvalį ir Radviliškį
Ses. Dalia ir Asta Lietuvoje (iki lap. 22 d.)
20 mokinių iš Vilniaus (Valdorfo mokyklos)
14 mokinių iš Kauno (Rasos gimnazijos)
30 mokinių iš Šiaulių

Šv. Damijono grupės nariai
Paauglių savaitgalis
Misija Kaune
Priėmimo nėra
SD maldos grupė iš Kauno
„Atvira bendruomenė“ iš Vilniaus

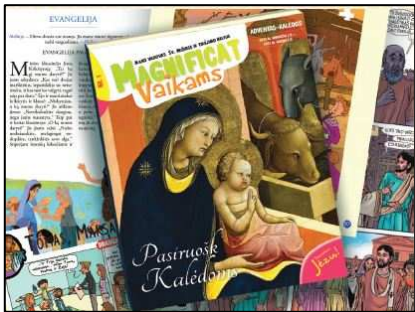
Savaitgalis tėvams
Dykumos dienos
Jaunimo grupė iš Zarasų ir SD grupės nariai
Bendrakeleiviai ir Ateitininkų medikų korporacija
Kalėdų stovykla

Pagaliau dienos pabaigoje atvykome į Rokiškį, vikaras paskolino keletą sausų drabužių ir po Eucharistijos susitikome su keletu jaunuoliu iš Šv. Damijono maldos grupės. Kitą dieną vienas vietinis vyras, turintis priekabą asilei, mus parvežė į Baltriškes. Šis kelias, atsiduodant Apvaizdai, tuo nepasibaigė, dėl stiprios audros 5 dienas neturėjome nei elektros, nei vandens.

Brolis Francois

Nuo šio advento Žurnalas „Magnificat vaikams“

- šv. Mišiu knygele su paaiškinimais ir užduotimis
- Komiksai Šv. Rašto temomis
- Ryto ir vakaro malda vaikams
- Žaidimai visai šeimai

www.magnificat.lt

Archimandritas Sofronijus

ŠVENTASIS SILUANAS ATONIETIS UŽRAŠAI

„Šventasis be sienų“, „Visuotinės Bažnyčios mistikas“ – taip vadinamas senolis Siluanas, rusų vienuolis, miręs Atono kalno vienuolyne prieš Antrąjį pasaulinį karą. Iš tiesų šv. Siluaną apaštališkuoju ir pranašiškuoju mokytoju pripažįsta ne tik ortodoksai, bet ir visi krikščionys. Šioje knygoje – šventojo Siluano mintys apie Dievo ilgesį, nuolankumą, taikumą ir ramybę, apie dvasinę kovą, apie Dievo valią ir laisvę. Tėvo A. Mainardi ir archimandrito Sofronijaus pratarmės padės iš arčiau pažinti šį paprastą ir nuolankų šventąjį.

Iš rusų kalbos vertė Marius Norkūnas
„Magnificat leidiniai“, 2012

savo gimtajame kaime, kur buvo surengta nuostabi šventė mūsų naujam kunigui, broliui Kirilui. Tuo pat metu tai buvo ir proga evangelizuoti. Brolis Paskalis taip pat su mumis praleido du mėnesius ir netrukus grįžta į Kongą. Rugsjūtį mūsų pirmasis brolis iš Lietuvos – brolis Vidas – davė savo amžinuosius įžadus. Jo gilus paprastumas, gerumas ir šypsena gaivina bendruomenę Lietuvoje. O brolis Bruno rugsėjo 14 dieną davė savo laikinuosius įžadus.

Išgyvenome labai gražias bendruomenės rekolekcijas su broliu Pranciškumi iš Taizė, tai vienas pirmųjų bendruomenės brolių, daug dirbęs su broliu Rožė. Jo išmintis ir patirtis mums buvo šviesa, jo mokymai buvo trumpi ir išraiškingi, kupini Dievo žodžio, paties Kristaus ir Bažnyčios mokymo širdies.

Vaikų vasaros stovyklos metu buvo ypač pagerbta Mergelė Marija. Vaikai kėlėsi naktį ir užsidegę žvakutes ėjo procesija per mišką melstis prie Marijos grotos. Čenstakavoje šv. Damijono grupės jaunimas pasiaukėjo Mergelei Marijai, kad ji juos dar labiau patrauktų prie Kristaus. Tai buvo viena stipriausių tarptautinės piligrimystės akimirkų. Ir štai prieš savaitę mus aplankė keliaujantis Mergelės Marijos atvaizdas, ypač globojantis vienuolius ir kunigus.

Per kiekvieno brolio ir sesers dovaną, jūsų palaikymą malda ir gilia draugystę Tiberiados bendruomenė pamažu gimsta ir diena po dienos vis labiau stengiasi supanašėti su Kristumi. Priimkite mano nuolankią maldą,

Brolis Morkus

Broliška
atsipalaidavimo
akimirka: karutyje
įsitaisė brolis
Frederikas,
Simonas ir brolis
Dovydas.

BERTAS – NAUJASIS POSTULANTAS IŠ FLANDRIJOS

2002-aisiais broliai Dovydas ir Bartas lankėsi Haselto vyskupijoje ir tuomet pirmą kartą išgirdau jų liudijimus. Tų metų vasarą brolis Dovydas ruošėsi duoti savo amžinuosius įžadus ir visus pakvietė dalyvauti šioje iškilmėje. Šventė vyko rugpjūčio 15 dieną ir aš joje dalyvavau. Ceremonija mane labai palietė ir tariau sau, kad jei galėčiau, iškart čia pasilikčiau, bet tai buvo neįmanoma... buvau vos 13 metų. Šiek tiek vėliau, vieną sekmadienį dalyvaudamas Mišiose savo parapijoje, pajutau ir tarsi suvokiau, kaip nuostabu yra pasišvęsti Kristui. Tačiau tuo metu dar nesiejau šio troškimo su Tiberiada.

Bertas ir toliau lipa kopėčiomis, kurios jį priartina prie Viešpaties.

Praslinkus kiek laiko po brolių apsilankymo Haselte buvo įsteigta jaunimo maldos grupė. Eidavau į ją kartu su savo sese. Vis dažniau lankydavausi ir Tiberiadoje, dalyvaudavau jaunimo savaitgaliuose, stovyklose ir galiausiai praleisdavau čia kone pusę vasaros atostogų. Padėdavau broliams ir seserims organizuoti stovyklas jaunimui. Bet vis dar rimtai negalvojau apie galimybę tapti broliu.

2009-ųjų vasarą, pasidalinimo su broliu Morkumi metu, suvokiau, kad galėčiau tapti broliu, juk tiek laiko čia praleidžiu! Vieną Gavėnios sekmadienį meldžiausi skaitydamas šią Šventojo Rašto ištrauką: „Dėl jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąšlavomis, kad tik laimėčiau Kristų. (...) Vis dėlto, broliai, nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Jėzuje Kristuje.“ (Fil 3) Perskaičius šį sakinį mano pašaukimas tapo aiškus – būsiu brolis Tiberiadoje! Per Velykas paklausiau brolio Morkaus, ar galėčiau įstoti į bendruomenę, ir jis man atsakė, kad taip.

Labiausiai Tiberiada mane patraukė tuo, kad Jėzui čia skiriama pagrindinė vieta. Būtent meldžiantis ši bendruomenė spinduliuoja, taip pat maldos dėka tampa galimas tikras broliškas gyvenimas. Mane traukia ir šios bendruomenės džiaugsmas, paprastumas, kuris išgrynina svarbiausius dalykus, be to, man visuomet labai patiko gamta. Dėl visų šių dalykų aš jaučiuosi gerai Tiberiadoje.

Bertas

neregima, nes regimieji dalykai laikini, o neregimieji amžini.“ (2 Kor 4, 16–18)

Po pasidalijimo mes ir vėl leidomės į kelią. Kadangi labai greitai pasiekėme savo tikslą, buvo likę šiek tiek laiko iki vakaro šv. Mišių. Taigi nusprendėme keliauti į mokyklą. Ir vos tik apėjus pastatą, mūsų link pasileido vaikų būrys, kurie apsupo asilę. Po skanių pietų mokyklos valgykloje tikybos mokytojas mus pakvietė per dvi paskutines pamokas susitikti su 11 ir 12 klasių mokiniais. Keletas žmonių prie mūsų prisijungė švenčiant Eucharistiją. Ši bažnyčia ištis įspūdinga, XVIII a. pab. čia gyveno keletas vienuolių. Apsidės sienos plotis tėra 2 metrai, o joje buvo įrengtos net 8 mažos celės. Nedideli laiptai veda prie kiekvienos iš jų, o paskutinė yra bažnyčios bokšte. Rusų valdžia vienuolyną uždarė 1832 m. Keletas žmonių mums pasiūlė nakvynę, taigi išsiskirstėme, asilė nakvojo gražioje zakristijono daržinėje, o mus labai šiltai priėmė viena šeima, kurioje šiuo metu taip pat gyvena sveikstantis kunigas.

Paskutiniu kelionės etapu mus lydėjo šaltas vėjas ir stiprus lietus. Apie vidurdienį pamatėme nedidelę gražią bažnytėlę, deja, ji buvo užrakinta. Žmonės čia gyvena labai paprastai. Pirmuosiuose namuose brolis Egidijus paklausė, ar galėtų užėiti į tualetą, savininkas atsakė, kad čia tokio nėra, šiek tiek toliau aš paprašiau arbatos, bet pagyvenusi moteris atsakė, jog neturi karšto vandens, nes nebeveikia pečius. Pagaliau paskutiniuose kaimo namuose buvome pakviesti kartu papietauti. Žmogus, nusilpęs dėl ligos, labai mėgo gyvūnus ir visą laiką jis praleido prie mūsų asilės, kuri turėjo jaustis labai lepinama.

Kitą rytą tęsėme savo kelionę Jūžintų link. Tai labai gražus kelias, vedantis per Sartų regioninį parką. Oras buvo maloniai rudeniškas ir mes kuriam laikui sustojome egllyne, kur skaitėme šv. Pauliaus antro laiško korintiečiams pradžią: „Todėl ir nenuleidžiame rankų.... Mes gi nežiūrime to, kas regima, bet kas

Po 4 dienų Asyžiuje, tranzavome į Romą, kur susitikome su popiežiumi Benediktu XVI jo vasaros rezidencijoje Kastelgandolfe. Čia galėjome pasijausti Bažnyčios širdyje ir tiesiogiai priimti Petro įpėdinio mokymą. Taip pat atradome katakombas ir pirmųjų krikščionių gyvenimą. Bažnyčia iš tiesų labai didelė šeima, o Viešpats kviečia būti jos dalimi!

Br. Mišelis

ŽINGSNIUOJANT ROKIŠKIO LINK

Šv. Pranciškaus šventės proga lydimi mūsų asilės Riešutės kartu su broliu Egidijumi pėsčiomis išvykome į trijų dienų kelionę Rokiškio link. Ši ilga 60 km kelionė tapo puikia proga aplankyti šeimas. Pirmą vakarą į Dusetas atvykome tuo metu, kai turėjo prasidėti šv. Mišios. Aš pririšau Riešutę prie medžio, o brolis Egidijus nuėjo zakristijos link, kad susitiktų su kunigu. Jau šv. Mišių pradžioje Riešutė pradėjo garsiai bliauti, o kunigas, nežinodamas, jog netoli bažnyčios durų yra asilas, pamanė, jog tai viena iš pagyvenusių moterų pamiršo išjungti telefono garsą. Asilė vėl užbliovė kunigui skaitant psalmę. Jis staiga nustojo skaitęs, nužvelgė bažnyčią, ieškodamas, iš kurios vietos sklinda tas garsas, ir paklausė.

Tuo metu brolis Egidijus jam tyliai sušnabždėjo, jog tai mūsų asilė prie durų skleidžia šį garsą. Po trumpos nuostabos akimirkos Eucharistija tęsėsi.

Šv. Jono Krikštytojo metai – tai žmogiško ir dvasinio augimo laikas.

NUTIESTI VIEŠPAČIUI KELIĄ

Prieš kelerius metus Baltriškėse per Jono Krikštytojo šventę išgirstas Dievo žodis apie tą, kuris ateina nutiesti Viešpačiui kelio, ilgai skambėjo mano širdyje ir pagaliau nuvedė iki Belgijos – šv. Jono Krikštytojo metų Tiberiados bendruomenėje.

Į Lavaux-Sainte-Anne atkeliavau prieš pat Visų Šventųjų vigiliją, ir vos išengusią į bendruomenės koplyčią mane pasitiko daugybė šventųjų atvaizdų – altorius buvo apstatytas jų ikonėlėmis – ir brolių bei seserų, širdingai mane priėmusių, veidai. Netgi kambarį gavau šioje gražioje koplyčioje – kaip

nudžiugau, kad gyvensiu Viešpaties namuose!

Šie metai buvo ypatingi. Iš Vilniaus miesto triukšmo persikėliau į Belgijos kaimą, kur kiekviena diena pradedama ir baigiama malda, kur visai kitoks gyvenimo ritmas, kur mokausi svarbiausią vietą skirti nebe savo reikalams ar rūpesčiams, bet ją užleisti Viešpačiui. Pakanka ateiti į koplyčią, nurimti ir visą save atiduoti vieninteliui svarbiam dalykui, kurio vieno užtenka (Lk 10,42).

Kalbant apie kitus dalykus – turėjau dirbti virtuvėje. Kiek džiaugsmo teikia rankų darbas – anksčiau, dirbdama kompiuteriu, to net negalėjau įsivaizduoti. Maistą gaminame iš ekologiškų produktų, kuriuos augina patys broliai ir seserys. Verdame ant krosnies, kūrenamos malkomis, ir, kas iš pradžių stebino – sriuba visada patiekama pertrinta.

Labai džiaugiausi, kad kartu su broliais ir seserimis galėjau klausytis mokymų apie Senąjį Testamentą. Tai padėjo truputį jį prisijaukinti, nes anksčiau jis atrodė tamsus ir nesuprantamas. Taip pat dalyvavau dviejose studijų savaitėse – Širdies mokykloje, – kur gilinome žinias apie Bažnyčios sakramentus ir šv. Pranciškaus gyvenimą bei mokymą. Kas rytą svečių namuose skaitydavome Šventąjį Raštą, ir taip Dievo Žodis man atsivėrė kaip iš tiesų gyvas, kalbinantis mano širdį ir maitinantis sielą.

Daug išmokau gyvendama bendruomenėje: augti meilėje šioje šeimoje, kur kiekvienas stengiasi būti dėmesingas savo broliui ir sesei bei išgyventi savo tikėjimą konkrečiais darbais. Į svečių namus užsukdavo daugybė į vairiausių žmonių – kelioms valandoms ar kelioms dienoms – bet visi jie, kartais gal net nesuvokdami, atvykdavo ieškoti to Gyvojo vandens, kurio tik Kristus gali duoti, ir duoti kiekvienam apskiai. Šlovė Tau, Viešpatie!

Ieva

NAUJIENOS IŠ MISIJOS KINIJOJE

Su džiaugsmu trumpam prisijungiau prie brolio Emanuelio misijos Kinijoje. Aplankėme daug vietovių, tai man pagelbėjo geriau pažinti šią šalį. Štai laiško, kurį misijai besibaigiant parašiau bendruomenei, ištrauka:

„Per šią misiją pažinau šios dviveidės – oficialiosios ir pagrindinės – Kinijos Bažnyčios sunkumus. Vakar vienas pagrindinės bažnyčios kunigas man pasakojo, kad dėl to, jog dalyvavo Pasaulio Jaunimo dienoje Madride, grįžęs į Kiniją buvo sulaikytas ir keturias dienas kalinamas prie lubų pririštomis rankomis be maisto ir vandens. Parapijiečiams ėmus protestuoti prieš policijos poskyrį, baiminantis triukšmo, jis buvo galiausiai paleistas.

Kiekvienoje bažnyčioje, nesvarbu, ar ji oficiali, ar pagrindinė, kabo Jono Pauliaus II ir Benedikto XVI nuotraukos. Monsinjoras Petras, priklausantis oficialiajai bažnyčiai, pastatė nuostabią tradicinio kinietiško stiliaus katedrą. Šio statinio architektūra vyskupas norėjo priminti miestiečiams savosios kultūros šaknis, nes jos beveik užmirštos, daugelis miesto pastatų panašūs į betoninius kubus su mažučiais langeliais. Ši katedra miestui suteikia šiek tiek gyvumo ir istorinių elementų. Katedros pašventinimo iškilmų dieną suvažiavo dvidešimt didelių sunkvežimių ir ėmė pilti žemes priešais pastatą, kad sukliudytų ceremonijai, mat tą pačią dieną popiežius Benediktas XVI visai Bažnyčiai pasiūlė melstis už Kiniją. Visi susirinkusieji buvo priversti išsiskirstyti ir iki šiol katedra vis dar nepašventinta.

Jus sveikina Kinija!

mums kilo mintis, kad jei ne dėl Viešpaties, būtume sustoję ir grįžę į Lietuvą. Pradėjome ilgėtis lietuviško rudens... Šio išbandymo metu galėjome įsitinkinti, kokia stipri yra bendrystė. Kai kopė į kalnus su maža draugų grupe, kartais pajunti, jog esame surišti tarsi nematoma virve, kuri palaiko tą, kuriam sunkiau.

Taip pat buvome nustebinti Viešpaties gerumo mums per sutiktus žmones: tiek prašant maisto, tiek tranzuojant ar prašant nakvynės žmonės mums visada labai draugiškai padėdavo, ir kartais net vykdavo stebuklai! Šie Dievo gerumo ženklai mus paskatindavo iš naujo pasitikėti Jo vedimu ir tikėti, kad atidavusius visą, ką galime, Viešpats palaimins mus.

Gubijaus mieste, likus dviems ėjimo dienoms iki Asyžiaus sutikome t. Pranciškų, paprastą pagyvenusį tėvą pranciškoną prižiūrintį šiame mieste esančią bažnytelę, kurioje šv. Pranciškus apsigyveno po savo atsivertimo. Susitikimas su šiuo tėveliu paliko mums didelį įspūdį, tiek dėl šio paprasto brolio spindinčių akių, kuriose degė nepaprasta dvasia, tiek dėl savo žodžių mums. Kalbėdamas apie šv. Pranciškaus atvykimą į šią vietą, jis pažymėjo, kad čia Pranciškus rado raupsuotųjų slaugos miškelį ir panorą jiems patarnauti.

Vėliau suprato, jog Viešpats jį siunčia ne tik pas ligonius, bet pas visus be išimties žmones. „Brolis, kuriuo turi rūpintis ne tiek tasai, kurį įsivaizduojame esą reikalingas pagalbos, o tas, kuris yra pats artimiausias mums. Neverta toli ieškoti ar sukurti tolimus planus, nes artimas yra tas žmogus, kurį turiu mylėti ir kuriam turiu padėti“, kalbėjo mums t. Pranciškus. Išeinantis, jis mums liepė perduoti linkėjimų Šv. Pranciškui ir pridūrė žibančiomis akimis: „Jis žinos nuo ko, nes esame pažįstami!“

Asyžius patiko mums visiems ir leido iš arčiau pažinti šv. Pranciškų. Turbūt įspūdingiausia vieta buvo šventojo kapas, Bazilikos kriptoje, kurioje lankosi daugybė piligrimų, bet kurioje karaliauja malda ir tylą. Labai stipriu stebėti kaip paprastas viduramžių žmogus gali pritraukti tiek daug kitų žmonių pas save, kiek žmonių pasitiki jo užtarimu pas Viešpatį, o jo paties gyvenimo pavyzdys yra įkvėpiantis! Gražu taip pat matyti, kad šalia Pranciškaus yra palaidoti 4 pirmieji jo broliai, tai parodo, jog bendrystė, kuria gyveno ir kurią šv. Pranciškus siekė įkurti tarp žmonių tęsiasi ir po mirties.

Vainiką. Rytuose žmonės per vestuves gauna vainikus. Ir šiandiena tavo vestuvės.

Vynmedį. Tai Bažnyčios įvaizdis. Atsiduodami Viešpačiui atsiduodame Bažnyčiai. Savo gyvenimo keliu pagražinsi Bažnyčią. Mes siekiame, kad Bažnyčia taptų vis gražesnė per mūsų atsivertimo kelią. Ji šventa ir graži, nes Ji yra iš Kristaus, bet ir nuodėminga, nes yra ir iš mūsų. Per savo atsivertimą mes pagražiname Bažnyčią.

Visos tos dovanos yra skirtos ir jums. Šventoji Dvasia jus paglosto savo švelniais sparnais, guodžia jus ir duoda stiprybės jūsų sunkumuose. Skaitykite Dievo Žodį, kuris mus maitina ir duoda jėgų.

Ačiū už jūsų maldą ir palaikymą. Tegul Dievas jums atlygina šimteriopai.

Br. Vidas

KELIONĖ ŠV. PRANCIŠKAUS PĖDOMIS

Vasaros gale, kai Lietuvoje pasirodė jau pirmi rudens ženklai, iškeliavome kartu su 6 vaikiniais į labai karštą Italiją (anot pačių italų, tai buvo jau septinta vasaros karščio banga – apie 40 laipsnių). Kelionės tikslas – Apyžiaus miestelis, kuriame augo ir mirė šv. Pranciškus. O po to pasiekėme ir Romą, kur turėjome audienciją pas popiežių Benediktą.

Norėjome gyventi paprastume ir visiškai pasitikėdami Viešpaties vedimu, todėl keliavome autostopu, neturėdami maisto bei nežinodami, kur nakvosime. Su maža kuprine išėjome kupini tikėjimo, o kišenėje esantis Dievo Žodis mus nuolat lydėjo. Kiekvienam jaunuoliui šis piligriminis kelias buvo taip pat gilinimosi į savo pašaukimą laikas. Dvi savaitės, kurių metu širdis buvo neapsunkinta rūpesčių ir daiktų, taigi atvira Dievui.

Savo kelionės pradžia pasirinkome La Vernos šventovę: čia jau pas Viešpatį besiruošiantis iškeliauti Pranciškus išgyveno savo nukryžiuvimą – gavo Viešpaties kančios žymes ir savo kūnu tapo panašus į Tą, kurį sekė visą gyvenimą. Šventovė labai įspūdinga: ji įsikūrusi ant paties aukščiausio to regiono kalno, tad vieta tikrai padeda vidinei maldai.

Nuo La Vernos prasidėjo mūsų kelias per kalnus ir pirmi išbandymai, nes kelias buvo tikrai sunkus. Itališkas karštis dar prie to prisidėjo..., tad tikrai visiems

Net ir oficialioji bažnyčia sulaukia trukdžių, jei tik parodo menkiausią prierašumo Romos Bažnyčiai ženklą. Vatikanas yra mažiausia pasaulio valstybė, tačiau kelia baimę kinų slibinui. Slibinas yra vienas iš Kinų imperijos simbolių. Laimei, Kinijos vėliavoje matome ir rytmečio žvaigždę, o tai – naujosios evangelizacijos ženklas. Esame Tekančios saulės šalyje, Kristus yra gyvas, Jis prisikėlęs.

Susitikimas su tėvu Ignacu man leido pažinti pagrindinės bažnyčios gyvybingumą. Per šešis mėnesius, padedamas gausybės savanorių, jis pastatė itin šiuolaikišką bažnyčią, talpinančią 3 tūkst. žmonių. Sekmadieniais statybose darbuodavosi 400 žmonių, kitomis savaitės dienomis – 200. Ši bažnyčia tiesiog išdygo iš žemės kaip grybas. Kiekvienas iš parapijiečių paaukojo 30 ar 60 eurų. Religijos reikalų komitetas niekaip nesuprato, kokia bus pastato paskirtis – galbūt kultūros ar sporto centras – tėvas Ignacas yra puikus derybininkas. Tai tikras kovotojas, jis stipriai drąsina kiekvieną brolio Emanuelio misiją Kinijoje. Po šešių intensyvaus triūso mėnesių bažnyčia buvo pašventinta per Kryžiaus išaukštinimo šventę.

Poilsio valandėlė panardinus kojas pėdų vonelėje pas akupunktūristą.

pašaukimus... Štai ir aš išliejau šiek tiek kraujo Kinijos žemėje. Tai būdas pažinti vietinę kultūrą per pėdas! Bandau priprasti prie valgymo su kinietiškais lazdelėmis, tai man padeda valgyti lėčiau ir mažesniais kiekiais.

Porą dienų praleidau kalnuose, mažame namelyje iš akmenų, kurį atstatė kaimo gyventojai. Šioje vietoje brolis Emanuelis kasmet organizuoja stovyklą jaunuoliams, svarstantiems apie pašaukimą. Namas, kurį nuomojame kaimo centre, labai panašus į pranciškonišką ermitažą. Kieme noksta granatmedžio vaisiai. Susitikau su keletu kaimiečių, taip pat meldžiausi ant vienos iš kalvų. Jau beveik šimtą metų visi kaimo gyventojai susirenka kasdien melstis vieną valandą

prie Mergelės Marijos. Nuostabu buvo matyti susirinkusius kaimiečius, besimeldžiančius iš visos širdies ir... labai spiegiančiais balsais.

Kokie gražūs tavieji darbai, Jėzau! Tavoji Bažnyčia yra nuostabi laisvės, žmogiškumo sėkla. Kokia graži Tavo Bažnyčia visoje žemėje. Kartu su Kristumi ir Bažnyčia visi žemės gyventojai tampa mūsų broliais ir seserimis, mūsų šeima.“

Brolis Morkus

BROLIO VIDO IŽADAI

Rugpjūčio 12 diena, nors truputį ir lyja, tai vis tiek džiaugsminga diena. Visi žmonės susirenka kartu su vyskupu bei broliais ir seserimis, atvykusiais iš Belgijos ir Kongo. Ir pradedame procesiją nuo svečių namų iki bažnyčios. Virš Baltriškių kelio buvo iškabintos gražios šv. Damijono grupės padarytos juostos su įvairiais tekstais iš Šventojo Rašto: „Sek paskui mane“, „Dievas myli linksmą davėją“, „Tau daviau vandens, trykštančio iš uolos“. Jos mus lydėjo iki pat kaimo bažnyčios. O pati bažnyčia buvo išpušta kaip per vestuves. Viskas prasidėjo iškilmingomis šventomis Mišiomis. Ir štai atėjo lauktas metas, kai galėjau atsiduoti tarnystei Dievui Tiberiados bendruomenėje. Vyskupas paklausė: „Mylimasis broli, ko prašai iš Dievo ir Jo Bažnyčios? Dievo gailestingumo bei malonės gyventi ir mirti tarnaujant Viešpačiui Tiberiados bendruomenėje.“ Tada po ilgo dialogo su vyskupu, kurio metu daviau amžinuosius įžadus, giedojome visų Šventųjų litaniją. Tuo metu, kai gulėjau ant žemės, tikrai jaučiausi kaip

danguje su visais šventaisiais. Nors matydamas įžadų didumą prieš juos jaučiausi labas menkas. Bet mane labai liečia žodžiai, kuriais įsipareigojama: „Taip, pasižadu, padedant Dievo malonei ir mano broliams bei seserims.“ Su Dievo malone ir mano broliais bei seserimis tikrai viskas įmanoma. Kartu ir būdami vieningi tikrai daug galime įveikti. Šlovinu, Tave Viešpatie už kiekvieną man duotą brolių ir seserį. Melskime Pjūties Šeiminką, kad atsiųstų naujų brolių iš Lietuvos.

Vėliau gavau keletą dovanų iš br. Morkaus įžadų proga. Bibliją su išgravuotu Jėzaus veidu. Tai Dievo Žodis, kuris mus keičia diena po dienos ir veda į šventumą.

Kryžių. Sekti Jėzų iki kryžiaus, bet tai pat ir iki Prisikėlimo, Velykų. Nors ir sekti Kristų yra kryžiaus kelias, bet taip pat ir Šviesos kelias. Ir ši Šviesa ne tik Amžinajame gyvenime, bet jau dabar ir kiekvieną dieną.

Balandis – tai Šventoji Dvasia. Šventoji Dvasia nusileis ant tavęs, kaip nusileido ant Mergelės Marijos ir visų šventųjų. Šventieji yra Šventosios Dvasios šedevrai. Leiskis būti vedamas Šventosios Dvasios. Ji mus sustiprina, kai esame silpni, ir džiugina, kai esame liūdni. Tai ji mus daro misionieriais ir broliais vienybėje su Kristumi. Šventoji Dvasia mūsų paguoda. Tikėkite, kad Šventoji Dvasia yra visada su mumis ir ateina mums padėti. Ji mus padarys laisvus sekant Kristų.